

(מצרים, 2001) Agietha wafod

ציירתי את עצמי שיש לי הרבה מחשבות ושאלות שאני לא יודעת איך לפתור אותם או איך אפילו התחילו. מה אני אעשה בחיים שלי? איך אגיע לאנשהו? מתי זה יהיה?

אני בת 19 ונולדתי במצרים. ההורים שלי מדרום סודן, מגיובה. הייתי במצרים עד גיל 7. ואז הלכתי לישראל. הדרך הייתה נוראית הלכנו ימים שלמים וזה היה בחורף - חם ביום וקר בלילה. וישנו פשוט בחוץ והיה נורא קר. אבא שלי כבר היה בישראל ואני הלכתי רק עם אמא שלי. אני זוכרת שהגענו לגבול ושהיו שם גדרות ושאמא שלי נפצעה כשהיא חצתה והייתי צריכה לעזור לה. בכינו הרבה והרגשתי נורא, השתעלתי דם. גרתי בקיבוץ נוף אילות ואז למדתי בבית ספר שם וביוטבתה. אהבתי להיות של ולמדתי המון. זה היה קשה כשהעבירו אותי ליוטבתה והרגשתי זרה ושחלק מהבנות בבית ספר מתנכלות אלי. היו לי חברות מהכיתה שלי. אהבתי את האנשים בישראל נורא, היו שם הרבה אנשים שעזרו לי כשבכיתי. המורה שלי שרי הייתה המורה הטובה ביותר.

היום האחרון שלי בישראל היה נורא. הייתי נורא חולה. הייתה לי מסיבת פרידה בבית ספר אבל לא הצלחתי להגיע אליה כי הייתי חולה. ואז כבר ביום למחרת הלכתי. אני מתגעגעת להמון דברים בישראל. לחברים שלי לבית ספר לשכנים שלי. לכלב ליד הבית שלי שאז פחדתי ממנו אבל היום אני מתגעגעת אליו.

פליט זה מישוהו שלא שייך למקום שהוא נמצא והוא לא חופשי, הוא נעול. להרגיש מישוהו אחר ולהרגיש שאתה לא שייך. בישראל הרגשתי שאני פליטה כי כל הזמן היו אומרים לי מה את עושה פה, לכי למדינה שלך, גרמו לי לבכות ורציתי לפעמים פשוט שיקחו אותי לגן עדן. הייתי בוכה הרבה ומעדיפה לצפות בטלוויזיה כדי לשכוח. גם באוגנדה אני מרגישה פליטה כי אני לא מפה ומזכירים לי את זה, אבל זה פחות נורא מבישראל כי כולם פה שחורים.

בעוד עשר שנים אני אהיה איפשהו נלחמת להגשים את החלומות שלי. יש לי הרבה חלומות, כמו להלחם על זכויות נשים שזה התשוקה שלי, כי אני זוכרת בדרום סודן שהקשבתי פעם לרדיו והם הסבירו איך להרביץ לאישה. ראיתי שם המון נשים שמרביצים להן וגם פה באוגנדה. אני רוצה לפתוח ארגון משלי ולעזור לילדים רבים. אף פעם לא היו לי אחים ואני יודעת איך זה להיות לבד בלי שיש מישהי שמגן עליך ואני רוצה לעזור לאנשים אחרים לא להרגיש ככה. אני מקווה לאמץ כמה שיותר ילדים רוצה לעזור לאחרים כמו שעזרו לי, לא כל אחד מקבל את ההזדמנות הזאת.